

J. SLAUERHOFF

SOLEARES

SOLEARES

S O L E A R E S

DOOR

J. SLAUERHOFF

VIERDE DRUK

A.A.M. STOLS
MAASTRICHT

1939

¶ *TRISTAS*

EENZAME RIT

Eenzaam reed ik over de verbrande heide,
Waar de puinen der hoeven nog rookten
En de schimmen van dooden nog spookten;
Verschrikt sprong mijn paard soms terzijde.

Eindelijk stieten we op twee huizen, toen een pueblo
Waar men brood en olijven kon koopen
En de lucht uit een kookplaats deed hopen
Op een avondmaal van puchero.

'k Zat niet eenzaam in de avondstonde:
Men kan met quichoa's niet praten,
Maar de samengezogen mate
Vormde een heet verbond onzer monden.

Maar dit duurde tot 't donker; dan waren
Ze als schaduwen weggeslopen
Om, hurkende achter hooihoopen,
Als doodmoede beesten te slapen,

En niet om de vrouw op te sporen,
Die mij in haar armen kon warmen
En dat stootgebed van de armen:
„Heb mij lief”, al was 't huichlend, verhooren.

Larrios, Dolores, Chiara,
Die voor eeuwig bij mij zoudt blijven,
Kom! 'k Heb behoefte aan uw lijven,
Méér dan een vervloekte aan Maria. —

Geen blank lijf biedt zich in 't duister aan ;
Wel is 't of de geest der pampa's spot
— Door wolkfloersen puilt de valsche maan —
Met den man die dwaalt, vecht tegen 't lot.

EL CANTOR VA POR EL MUNDO

De dichter gaat de wereld rond,
En zoekt heil dat voor hèm bestond.

De dichter trekt over land en zee
Door rooden oorlog en witten vreê.

Op den rug van een olifant
Door Indië, 't angstwekkend godenland.

In een draagstoel met zij bespannen
Door China's diepste binnenlanden.

Berijdt de pampa's, de stille steppen,
Waar schuwe aguti's zich 't hol inreppen,

Om op een bergpony te verdwijnen
In Gran Chaco's ruigste ravijnen.

Bevaart in een kano lagunenkusten
Om van het mondaine leven te rusten,

Dat hem omstuwde in den luxe-trein
En op de boot van de Cunard Line.

Dan weer draagt hem een trouwe kameel
Als een schip door de zee van oneindig geel

Of is hij, door wolven vervolgd, in een slede
Besneeuwde steppen doorgegliden,

Staart in een stilte van kristallijn
Naar 't Noorderlicht, voorwereldlijk rein,

En gaat weer te voet door de menschenmenigt'
Die andren uitstoot, zich weer vereenigt.

Hij komt te Londen aan per trein,
Iedere stad kan voor hem Jeruzalem zijn.

Zoo reist de dichter, bezwaard door zijn droomen,
Door 't land der menschheid in eenzaamheid;

Zijn lied bereikt, vooruitgevlogen,
Maar zonder hem, de Eeuwigheid.

(Ruben Dario)

NOCTURNE

Ook zonder serenade
Weet je mijn komst te raden
Aan 't zinken van de zon.
De nacht wordt zwart en heet.
Al lag je reeds ontkleed,
Kom op het smal balkon !

Ja kom, ik zal je kussen,
Met drift aantasten, tusschen
De traliën door omstrenglen,
En woelen in je boezem :
Vruchtlooze dubbele bloesem
Zwellend door harde stenglen,

Die er niet toe behooren
En toch, want zij verstoren
Ons nachtelijk genot,
Even scherp als de scheiding
Der dagen de toewijding
Aan ons verbonden lot.

Ik hoor je bloed, je hijgen,
Je staat zoo zwoel te zwijgen,
Je ziel wordt gloed, wordt geur.
Ik weet je zoo volmaakt,
Al blijf je altijd, hoe naakt,
Geheim en zonder kleur.

Je houdt je lijf mij toe,
Wij blijven voelen hoe
De scherpgeschaarde staven
't Vermoeden dat lust, pijn
Tezaam eerst liefde zijn,
Met stage schrijving staven.

En wanklend, ieder aan
De grens van zijn bestaan
Naar de ander overreikend,
Groeit drift wanhopig sterk;
't Onwrikbaar rasterwerk
Is nauwelijks toereikend.

HUANITO

In den Gran Chaco Boreal
Zijn de boomen vergeten, de bergen kaal.

Het vee moet struiklend dalen en stijgen
En dalen om een maal onkruid te krijgen.

Het water dat soms bij druppels dauwt,
Wordt in grotten bewaard als was het goud.

Overdag in de loodrechte hitte
Zijn de hutten te heet om in te zitten.

En andere schaduw is er nergens,
De bergen zijn reuzen, de struiken dwergen.

De puna's oneindige velden van vaal;
Voor klachten alleen is quechua taal.

De vrouwen, afzichtlijk om van te droomen,
Men begrijpt niet dat er nog kindren komen.

Wien leeft in den Chaco Boreal
Worden de oogen dof, wordt de schedel kaal.

Er is geen vermouth daar, geen mate,
En de priesters zullen 't wel laten

Op deze rotsen hun kerk te bouwen,
Al vonden zij nergens zooveel getrouwen.

Er is geen water, hoe zou men doopen?
De paden zijn steil, hoe kon men loopen

Statig met ouwel en monstrans?
Het Allerheiligste heeft hier geen kans.

In den Gran Chaco Boreal
Hangt nergens een kruisbeeld aan een paal,

Want wie zou erbij bidden om troost,
Waar de gloeiende steen de knieën roost?

Ook de gendarme zou zich vervelen,
Want in den Chaco valt niets te stelen.

Dus zijn de verstompte Indianen
God noch Rosas' onderdanen,

Vogelvrij, door de wereld vergeten,
Ingesloten tusschen bergkeetnen.

Is daar dan geen bedwelming, geen zonde
Waardoor zij 't bestaan vergeten konden?

Geen mate, geen aguardiente, geen vrouwen?
Toch een: zij hebben de coca te kauwen.

Zij zitten gehurkt om het smeulend vuur,
Nog straalt de zon, maar het wordt al guur.

Zij voelen de nachtelijke koude naadren
En nemen haastig de weldoende blaadren,

Zoodat bij donker, voordat het vriest,
Elk zich in doffen droom verliest.

Zij zitten tegen de steile helling,
Eindelijk bevrijd van de hitte, de kwellling

Van kou zijn ze voor, hun kromme gestalten
In een deken gewikkeld om een al te

Snelle afkoeling te vermijden,
Weten: genot is verlost zijn van lijden.

Zij hurken roerloos, zij aadmen nauwlijks,
De maan komt op, iets milds en vrouwlijks

Straalt neder op het stom bacchanaal
Van den Gran Chaco Boreal.

¶ *ISLAS*

FOGO

Op dorre hellingen geblaakte daken
Onder palmen schraal op kartelkammen.
Aan de vloedlijn witte brandingsvlammen.

Op een landtong een wit, hoekig fort.
Overdag waait een roodgroene vlag,
Een dof schot valt als het avond wordt.

Op een ruwe omgekeerde schaal
Een bestaan uit de' oceaan geheven,
Doodstil, dorgeschroeid en schraal.

Wat een leven!

FERNANDO NORONHA

De vinger Gods — een steile, plompe rots —
Staat op 't genaadloos strak azuur gericht.
De ballingen op deze bruine schots
Zijn ook gevangenen van zee en licht.

Ontsnappingspogingen mislukken steeds:
Het vasteland is duizend mijlen ver;
Wel zijn drie hunner, vroeger, zeilend er
Geland, maar als verdorste lijken reeds.

Nooit heb ik in de neevlen van het Noorden —
Die 's winters dempen weiden, slooten dicht,
Waar in wanhopige boeren zich vermoorden,
Door Godsdienst en Geweten streng gericht —

Bevroed dat er een land van zonneschijn,
Waar ook de dorste rots bloei moet ontvangen,
Zoo godvergeten desolaat kon zijn
Dat het naar 't land der wolken doet verlangen.

Een eiland, wel voor eeuwig vastgelopen
In den staalblauwen harden hemelkring;
Een ballingschap die niets meer heeft te hopen
Van een aardbeving of omwenteling.

FERNANDO PO

Stil stuk oerwoud op een steile kust
Waar rondom de aarde is weggestort
In een zee die 't wrevelig omgordt,
Zijn heet blauw tot witte branding bluscht.

Planten, boomen kampen om gebied,
Ander leven is hier uitgesloten,
Naar het vasteland gevlucht in booten:
Holle stammen die het woud uitstiet.

Palmen rekken boven 't struikgewoel
Lange stammen als een rechte spoel,
Dragen als een starre groene vlam
Bladerkronen op aan heuvelkam.

Op de helling heerscht het zwijgend woud.
Waar het eiland oprijst uit de reven
Is 't alsof een kreet van dreigend leven
De' oertijd oproept, landing tegenhoudt.

SALAZ Y GOMEZ

Het heet : „Het eiland door de zee bezeten”.
'n Chileensche schoener komt er eens per jaar.
Men is – voor alles veilig – in gevaar
Het vasteland voor eeuwig te vergeten.

Meestal vertoef ik waar het hoogland glooit,
Stille' omgang houdend met de steenen goden,
Van hun gelaat is iedre groef en plooi
Mij welbekend, van leven uit den doode.

Een jaar geleden kwam de schoener aan,
Maar ik lag lezende voor hiëroglyphen
En bleef verdiept ; 't schip is teruggegaan,
Met levensmiddelen, wapens, boeken, brieven.

Want leeftocht heb ik nimmermeer van noode :
Gestorven, ik weet niet wanneer, ik werd
Mijzelf, ben vergevorderd nu als doode,
Versteend, in stof gevallen of versterd.

¶ SAUDADES

HET DOODE MACAO

De stad rust rondom een gebogen gracht
Waarvan de overzijde in zee verzonk :
De trotsche vloot die schatten heeft gebracht,
Nu overvaren door een schaamle jonk.

Het water, waar geen schip meer wenden zal,
Werd vlak gestreken door een doode eb ;
Eeuwig edict sloot stilte met verval
En weeft een machtig, schoon onzichtbaar web.

De holle straten die nog namen dragen
Van Jezuïeten en conquistadors,
Laten het eindloos leeg verloop der dagen
Tusschen hun onbewoonde huizen door.

Des avonds valt de schemer scherp en snel
En laat het licht de stad weer aan haar lot
Over – door 't duister, van de citadel,
Valt, als een snik, het doffe avondschoot.

En vrouwen, overdag onzichtbaar levend,
Heur vormen nog verhullend in de sjaal,
Gaan door het duister, daadlijk weer verevend,
Neerknielen in de holle kathedraal.

En vrouwen komen uit de nauwe stegen
De Praia over, aan de lage wering
Stilstaand en wachten, zonder te bewegen
En 't zelf te weten, weerloos een bezwering.

Verwongen boomen vragen aan den wind
Waarom de zee klaagt aan de steenen ronde,
De stad met holle vensters staart zich blind
En wrokt om oude, nooit gewroken wonden.

Een klok slaat knarsend, vèraf — van een toren.
De vrouwen keeren weer gedwee naar huis.
De Praia gaat op de lichtgrens verloren,
Zwart voor de maan staat scherp het Miguelskruis.

En Azië's oudste kustlicht, ver daarboven :
Guya, zendt weer zijn stralen in den nacht,
Trouw als de heilige die niet meer verwacht,
Maar verder schijnt voor hen die nog gelooven.

FADO'S

Liefdewoorden

Slechts zij die de wereld verzaakten
Weten de woorden te vinden
Die 't licht niet kunnen verdragen,
Maar blindelings 't innerlijk raken.

Wee hen ! Zij staan in het leven
Als blinden in breede straten,
Maar beklagen nog hen die nooit minden,
Die zijn ziende maar zonder genade.

Maneschijn

Het maanlicht strijkt over de bergen
En dringt door ramen en deuren,
Het weet met vermaan aan de verten
De doode uren te kleuren.

(Vertaald, anoniem)

VIDA TRISTE

Gedoemd om droevig te leven
Wordt ieder die te veel liefheeft ;
Nog nooit hield mijn hart het tegen,
De liefde die groot verdriet geeft.

Weer zocht tevergeefs aan jouw borst
Mijn gemartelde hart zijn rust,
Dat wil troost voor brandenden dorst
En wordt niet gelescht door lust.

En altijd lijden en boeten
Moet men voor iedere daad,
Tot de wellust der laatste zoete
Liefkoozing in dood vergaat.

Hoe lang men soms kan omhelzen,
Eens is weer de tijd vervloden ;
Kan men dan nooit die helsche
Vervloekte passie dooden?

Ik weet het, liefde is zonde
En dus kreeg ik ook mijn straf:
Ik ben voor eeuwig gebonden
Aan iemand die nooit om mij gaf.

Wel heeft hij mij veel streelingen
En liefkoozingen gedaan,
Nooit kon hij mijn liefde bevredigen,
Dat kan zeker niet bestaan.

Ik weet wel, lijden en boeten
Moet men voor iedere daad,
Tot de wellust der laatste zoete
Liefkoozing in dood vergaat.

Hoe lang men soms kan omhelzen,
Eens is weer de tijd vervloden;
Kan men dan nooit die helsche
Vervloekte passie dooden?

(Vertaald)

O ENGEITADO

Ik voel mij van binnen bederven,
Nu weet ik waaraan ik zal sterven :
Aan de oevers van den Taag.
Aan de gele, afhellende oevers,
Er is niets schooners en droevers,
En 't bestaan verheven en traag.

Ik bewandel 's middags de prado's
En 's avonds hoor ik de fado's
Aanklagen tot diep in den nacht :
„La vida es immensa tristura” –
Ik voel mij al samensnoeren
Met de kwaal die zijn tijd afwacht.

De vrouwen die visch verkoopen
En de wezens die niets meer hopen
Dan een douro meer, voor een keer,
Zij zingen ze even verlaten,
Door de galmgaten der straten,
In een stilte zonder verweer.

Een van hen hoorde ik zingen
En mijn kilte tot droefenis dwingen :
„Ik heb niets tot troost dan mijn klacht.
Het leven kent geen genade,
Niets heb ik dan mijn fado
Om te vullen mijn leegen nacht.”

Ik voel mij van binnen bederven,
Hier heeft het zin om te sterven,
Waar alles wulpsch zwelgt in smart :
Lisboa, eens stad der steden,
Die 't verleden voortsleept in 't heden,
En ruïnes met roem verwacht.

Ik word door dien waan betooverd :
Ook ik heb ontdekt en veroverd,
Die later alles verloor,
Om hier aan den tragen stroom
Bij het graf van den grootsten droom
Te sterven : „tudo es dor”.

SAUDADE

Ik heb zooveel herinneringen,
Als blaadren ritslen aan de boomen,
Als rieten ruischen bij de stroomen,
Als vogels het azuur inzingen,
Als lied, geruisch en ritselingen :
Zooveel en vormloozet dan droomen.

Nog meer : uit alle hemelkringen
Als golven uit de zee aanstroomen
En over breede stranden komen,
Maar nooit een korrel zand verdringen.

Ze fluistren alle door elkander
Wild en verteederd, hard en innig;
Ik word van weelde nog waanzinnig,
Vergeet mijzelf en word een ander.

De droeve worden altijd droever,
Nu ik het onherroeplijk weet,
Steeds weer te stranden aan den oever
Der zee van 't altijddurend leed.

Ook de gelukkige worden droever,
Want zij zijn voorgoed voorbij :
Kussen, weelden, woorden van vroeger
Zijn als een doode vrucht in mij.

Ik heb alleen herinneringen,
Mijn leven is allang voorbij.
Hoe kan een doode dan nog zingen?
Geen enkel lied leeft meer in mij.

Aan de kusten van de oceanen,
In het oerdonker van de bosschen,
Hoor ik 't groot ruischen nog steeds ontstaan en
Zich nooit meer tot een stem verlossen.

FADO

Ben ik traag omdat ik droef ben,
Alles vergeefs vind en veil,
Op aarde geen hoogre behoefte ken
Dan wat schaduw onder een zonnezeil?

Of ben ik droef omdat ik traag ben,
Nooit de wijde wereld inga,
Alleen Lisboa van bij den Taag ken
En ook daar voor niemand besta,

Liever doelloos in donkere stegen
Van de armoedige Mouraria loop?
Daar kom ik velen als mijzelfen tegen
Die leven zonder liefde, lust, hoop . . .

¶ ZAMBAS

TERRITORIO

Missiones. Zondagnamiddag.
De zon schijnt dof door een dampwaas.
Het vee graast ver weg in de pampa's.
Op het hoofdgebouw staat een vlag.

Eentonig ronkt een gitaarpaar.
Peones herhalen, soms stampend,
Hun zamba's, klaagliedren der kampen,
Dezelfde als verleden jaar.

De china's van de hacienda,
Bloemen in blauwzwarte haren,
Staan ver naar de mannen te staren,
Maar niemand komt hen te na.

Zoo verloopt de Zondag, gelaten,
Vertalmd bij bekende gezangen,
En geen heeft het hunkrend verlangen
Naar de steden te gaan van de staten.

Vluchtelingen kunnen hier weer aarden,
Men vraagt niet vanwaar, waarheen, geen naam;
Onbekenden zitten 's avonds saam
Om een vuur en slapen met hun paarden.

Nog behooren als 't rijk van hun ras
De velden aan de Indianen,
Van hun vaadren liggen vergane
Gebeenten alom tusschen 't gras.

Ook hier begint de republiek te
Tasten met smetten van gezag:
Op het hoofdgebouw staat een vlag
Als de eerste vlek van een ziekte.

ANDINA

De zon werd door de tanden van de Sierra
Tot bloedig avondrood uiteengezaagd
En een corymba blies het Miserere:
Om Christus niet, om de Inca werd geklaagd.

Voor de oude hutten kwamen kleine vlammen,
Zoo flakkrend als te sterven neergezet.
Daarop weeriepen quena's van de kammen
Voor 't avondrood, nu donkerviolet.

En andren antwoordden, diep uit het dal;
De Indianen bogen stug de hoofden,
Den nacht tot teeken dat zij nog geloofden
Dat met de zon eens de Inca keeren zal.

¶ SONETAS

ZIEKENTROOST

Pizarro had de vijftig overschreden
En weinig roem behaald uit veel gevaar;
Zijn eerste vrouw droeg veeren in het haar
En op zijn kleinen akker werkte een tweede.

Hij stond bekend als drieste moordenaar,
Geen wet haast die hij niet had overtreden,
Maar dat behoorde tot de goede zeden
Op Hispaniola — hij was vijftig jaar.

Toen kwam de kans: met een vermolmd karveel
Maakte hij de reis die niemand vóór hem deed,
Veroverde met honderd man Peroe.

Vijftig was hij, ik dertig maar: wie weet
Ontdek ik niet het zesde werelddeel,
Al ben ik nu na een paar stappen moe?

AARDBEVING (NICARAGUA)

't Is vroeg; de witte huizen, kerken, tuinen,
De hekken waar ik langs liep, spelend kind,
Als man 's nachts zong, staan in de stilte samen
Al eeuwen tot een stad; er is geen wind.

De maan bleekt in 't azuur; teerrood begint
De dag over de heuveln, voor de ramen.
Daar komt de schok, schuin knikken de oude huizen,
Er puilen menschen uit, van angst doof, blind,

Knielen op straat dicht naast elkander. Help,
Heilige God, Santa Virgen! De bodem siddert,
Als door onzichtbre klauwen ingetrokken.

De lucht wordt zwaar als lood. Komt er geen wind,
Terwijl de dood de weerlooze aarde wort
En 't hooge firmament minachtend toeziet?

(Ruben Dario)

AMOR DE DIOS

Neen God, voor U voel ik geen liefde, al
Hebt Gij den hemel om hen te beloonen
Die U aanbidden, en vlak daarnaast de hel
Om de heidnen in te roostren die U hoonen.

Ja Jezus, U, U heb ik lief en zal
Altijd gewond zijn door 't afzichtlijk schoone
Van 't lichaam lijdend op het palenstel.
Dàt noem ik troostend boven 't leven tronen!

Van U houd ik, mijn liefde is zoo groot
Dat Gij geen hemel hoeft te laten winnen,
Geen hel te laten vreezen als ik het niet doe,

Niets te beloven om U te doen minnen.
Ik heb geloof noch hoop, slechts liefde, als ik zie hoe
Gij lijdt. 'k Minde U, al waart Gij werkelijk dood!

(Vertaald, anoniem)

¶ *COPLAS*

Jouw oogen zijn diep en blauw
Als golven in de' oceaen,
Soms loom, vol vrede, soms wild en troebel
Van hartstocht, als zij door de' orkaan.

*

Ik ging naar de bron en dronk.
Mijn dorst noch haar diepte werd minder:
De tranen die ik vergoot
Vielen overvloedig in haar.

*

Ver, ver van jou, mijn leven,
Lig ik zuchten te slaken.
Zal God van deze zuchten
Tenminste eens kussen maken?

*

Hoe verder ik van je vlucht,
Hoe meer ik in je macht kom.
Je beeld werpt vervolgend een schaduw
Ver voor al mijn gedachten.

(DESENGANAS

AAN EEN MAAGD

Zie mij niet zoo aan!
Wat heb ik je gedaan?
Dat ik je heb gekust
Heeft niet de minste beteekenis.
Ach, roofde ik je rust
En ontstak ik in jou de' lust,
Dan is alles zooals het geweest is.

Zie mij niet zoo aan!
Je hebt het meer gedaan,
En niet alleen gekust:
Je kent ook de' lust des vleezes.
En verloor je door mij je rust,
Dan komt het doordat die lust
Nooit uit je gedachten geweest is.

ODETTE

O dette, dat beduidt : o schuld, en schuld
Beken ik, die haar schoonheid niet wou schenden,
Al hunkerde ik, van haar loom lijf vervuld,
Van 't oogenblik af dat haar blik mij trof.
Zij kwam vlak langs mij, glimlachte, maar dof
Staarde ik haar aan, zonder mij toe te wenden.

Toen kwam zij 's avonds om mij te verzoeken.
Niets was er tusschen ons, toch bleef ik staan;
Haar adem streelde mij, haar boezem zwoegde,
Zij was mij teeder willoos toegedaan.
Wat hield mij tegen? 'k Raakte haar niet aan,
Keerde mij om, keek door het raam en vloekte.

Waarom? Hoe komt het dat de eene vrouw
Die men vrij koel beziet toch wordt bezeten,
Terwijl daarna 't genot verkeert in haat,
En dat een andren keer een andre vrouw
Waarop men levenslang zou zijn gebeten
Onaangeroerd langs de begeerte gaat?

Zij was gewillig – ik heb niet gewild.
Haar beeld zal mij mijn verder leven plagen,
Verwijtend dat ik niet meer van haar had
Dan van 't spookbeeld der onbetreden stad
Dat in de verte van de hitte trilt,
Terwijl wij ver op stroom te laden lagen.

INHOUD

TRISTAS

Eenzame Rit	5
El Cantor va por el Mundo	7
Nocturne	9
Huanito	11

ISLAS

Fogo	14
Fernando Noronha	15
Fernando Po	16
Salaz y Gomez	17

SAUDADES

Het Doode Macao	18
Fado's	20
Vida Triste	21
O Engeitado	23
Saudade	25
Fado	27

ZAMBAS

Territorio	28
Andina	30

SONETAS

Ziekentroost	31
Aardbeving (Nicaragua)	32
Amor de Dios	33

COPLAS

DESENGANAS

Aan een Maagd	35
Odetta	36

¶ AANTEEKENING

De *eerste druk* van 'Soleares' werd in 1933 uitgegeven in een genummerde oplage van slechts 15 exemplaren. Deze druk bevat een aantal gedichten, welke niet in de herdrukken zijn opgenomen.

De *tweede druk* werd in 1934 uitgegeven in een ongenummerde oplage van 300 exemplaren op "Japon-Vellum". De *derde druk*, in April 1935 gedrukt bij de firma Boosten & Stols te Maastricht, werd door den dichter herzien en met een onuitgegeven gedicht vermeerderd. De *vierde druk* werd in Januari 1939 gedrukt bij de firma Boosten & Stols te Maastricht. De tekst is die van den derden druk en werd herzien door K. Lekkerkerker.

*

Soleares werd in 1934 bekroond met den Vander Hoogt-Prijs van de Maatschappij der Nederlandsche Letterkunde te Leiden.

